

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Τοῦ MICHEL MORPHY,
τοῦ συγγραφέως τῆς «MINION»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στη Σκωτία, στο φέουδο του Γκλίντινγκ, κατά την εποχή των πολέμων μεταξύ Σκωτίας και Άγγλιας. Απόλυτος άρχων στο φέουδο αυτό είναι ο δούξ του Μελρόζ, του οποίου η κόρη, η άγγελική και πεντάμορφη Μαρία, παντρεύεται, μετά το θάνατό του, τον πολυαγαπημένο της ιππότη ντ' Αθενέλ, τον νεαρό κι ώραιο Βάλτερ, μολοντί την ήθελε για σύζυγό του ο πανίσχυρος Άγγλος δούξ του Σόμερσετ. Ο Σόμερσετ, μανιασμένος για την προσβολή αυτή, όρκίζεται να εκδικηθῆ και χρησιμοποιεί ως κατάσκοπο κοντά στο νεαρό άντρώγο τον καταχθόνιο επίστατη τους Μπόλτον, ο οποίος είναι τυφλό όργανό του. Ωστόσο οι δύο σύζυγοι περνούν τα πρώτα χρόνια του γάμου τους τρισευχισμένοι και την ευτυχία τους την συμπληρώνει η γέννησις ενός παιδιού, του μικρού Ίουλιανού. Μά ο πόλεμος ξεσπάει πάλι μεταξύ Άγγλιας και Σκωτίας και στην ιστορική μάχη του Πίνκευ ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ εξασφαιρίζεται. Όλοι τον περνούν για σκοτωμένο και η γλυκειά σύζυγός του Μαρία νύνεται στα μαύρα. Δέκα μήνες μετά το θάνατό του, μιά νύχτα που ο Μπόλτον αναγγέλλει την εμφάνισις Άγγλων επιδρομέων στα περίχωρα του πύργου και στέλνει όλη τη φρουρά για να τους καταδιώξη, ο μικρός Ίουλιανός ντ' Αθενέλ ανεβαίνει περίτρομος απ' τα υπόγεια του πύργου και λέει στην μητέρα του ότι είδε εκεί έναν άνθρωπο που έμοιαζε με τον πατέρα του. Όλοι πιστεύουν πως έπεσε θύμα παραίσθησως, μά εξαφνα βλέπουν το παράθυρο του συζυγικού δωματίου όπου έμεναν άλλοτε ο Βάλτερ κ' η Μαρία φωτισμένο. Η Μαρία παίρνει το παιδί της και τρέχει εκεί. Κι' αντικρύζει τότε μπροστά της το Βάλτερ ζωντανό, μά τρομερό και γεμάτο μίσος έναντιον της, έπειδή, όπως την κατηγορεί, έπρόδωσε τη συζυγική τιμή, απατώντας τον με τον δούκα του Σόμερσετ. Και, προς απόδειξιν των Ισχυρισμών του, της παρουσιάζει ένα νήπιο, καρπό — όπως λέει — των σχέσεών της με τον Άγγλο δούκα. Έτοιμάζεται μάλιστα να την σκοτώση όταν εξαφνα αντιλαμβάνονται πως βρίσκονται περικυκλωμένοι από τους Άγγλους. Ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ θέλει να πουλήση ακριβά τη ζωή του, μά θυμύται πως η βασίλισσα της Γαλλίας και της Σκωτίας, Μαρία-Στούαρτ, του έχει ανατίσει, κι' αποφασίζει να καταφύγη στα υπόγεια του άρχοντικού. Μά εκεί βρίσκεται περικυκλωμένος από τους Άγγλους, οι οποίοι τον συλλαμβάνουν. Πριν όμως τον πάρουν μαζί τους, καταριέται τη γυναίκα του, η οποία σωριάζεται κάτω λιπόθυμη. Σάν να μὴν της φτάνη ή συμφορά αυτή, ο Μπόλτον κλέβει τον γυιό της και τον παραδίδει στους πειρατάς. Συγχρόνως ένα άλλο θύμα του Μπόλτον, μιά μυστηριώδης νέα γυναίκα, η μυλαίδη, της οποίας έχει αρπάξει το νεογέννητο κοριτσάκι και θέλει να την δηλητηριάση την ίδια, ξεφεύγει από τα νύχια του και καταφεύγει στον πύργο των Αθενέλ, όπου συναντά την Μαρία και της λέει πως είναι μυστική σύζυγος του δούκός του Σόμερσετ, με τον οποίο απέκτησε ένα παιδί, που της το άρπαξαν. Τότε η Μαρία την οδηγεί κοντά στο λίκνον του άγνωστου κοριτσιού που της παρουσίασε ο Βάλτερ για παιδί της. Το παιδί αυτό είναι το παιδί της μυλαίδης, της Έλλεν Μέσου, όπως είναι το πατρικό της όνομα. Η δυό γυναίκες γίνονται άμέσως φίλες...

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— 'Η εύγενής μας ξένη δὲν ἔχει καμμιά παραγγελία νὰ μοῦ δώση;... Ὑπό τὴν ιδιότητά μου ὡς ἐπιστάτου τῶν Ἀθενέλ, θά...

Μά ἡ Μαρία ντ' Ἀθενέλ, προβάλλοντας τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ ἀμάξι, τὸν διέκοψε μὲ φωνὴ ζωηρή:

— Φτάνει, Μπόλτον!... Περιορίσου νὰ ἐκτελῆς μόνο τίς διαταγές πού λαβαίνεις... Ἀνεβήτε, ἀγαπητὴ μίς...

— Συγχωρήστε με γιὰ τὸν ὑπερβολικὸ μου ζῆλο! χαριστάτη δέσποινα! ἀποκρίθηκε ὁ προδότης, ὁ ὁποῖος τραβήχτηκε πίσω καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στοὺς ὑπηρέτες, μурμουρίζοντας:

»Εἶνε καταπληκτικὸ!... Αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... Αὐτὴ ἡ κορμωστασιά!... Ὡ! γιὰ τί νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀνασηκώσω τὸ πέπλο της... Ἡ τοῦλάχιστον ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ της... Θὰ ὀρκίζομαι πὼς εἶνε αὐτὴ ἡ!... Ὡστόσο ἡ Μαρία τὴν ἀποκάλεσε μίς... Ὡ! αὐτὰ δὲν εἶνε πολὺ καθάρια... Καὶ τί ἀπόγινε ὁ δούξ; Κανένας δὲν τὸν εἶδε πουθενά...

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀμάξι, στὸ ὁποῖο ἦσαν ζεμένα τέσσαρα ἄλογα, ξεκινούσε... Ἡ συνοδεία εἶχε χωριστῆ σὲ δυὸ

ἀποσπάσματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ένα πήγαινε μπροστὰ καὶ τὸ ἄλλο ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τίς δυὸ ταξιδιώτισσες πού κρατιόντουσαν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὡ! ναί! ἔλεγε ἡ Μαρία ντ' Ἀθενέλ. Ὁ Θεὸς ἄς μοῦ δώση τὴν προστασία του καὶ τὴν βοήθειά του.

— Ἀγαπημένη ἀδελφὴ, τῆς ἀπάντησε ἡ Έλλεν Μέσου, — γιὰ τί αὐτὴ ἦταν ἡ ἄλλη ταξιδιώτισσα, — ὁ πατέρας μου νοιώθει ἀπέραντη λατρεία γιὰ μένα καὶ χάρις στὴ μεγάλη του δυναμὶ ὡς λόρδου - ἀρχιδικαστοῦ τῆς Ἀγγλίας εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μπορέσω νὰ πετύχω τὴν ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συζύγου σας. Ὡ κυρία, σὰς λυπᾶμαι... καὶ σὰς ζηλεύω συγχρόνως, γιὰ τί σεῖς εἶστε βέβαιη γιὰ τὴ λατρεία ἐκείνου πού ἀγαπᾶτε... Ὁ ἔρωσ του μόνο μποροῦσε νὰ τοῦ προκαλέση μιά τέτοια τρομερὴ κρίσις ζηλοτυπίας... Ἐνῶ ἐγὼ... ἡ δυστυχισμένη...

— Δυστυχισμένη Έλλεν... Φτωχὴ συντριμμένη καρδιά... Ἀ! κρατᾶμε κ' ἡ δυὸ σταυροὺς πολὺ θαρεῖς γιὰ τοὺς ἀδύνατους ὄμους μας...

— Πηγαίνετε ἀφοῦα στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, ἀδελφὴ μου! εἶπεν ἡ μυλαίδη, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Συναντήστε ἐκεῖ τὴν βασίλισσα Μαρία Στούαρτ κ' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μεσολάβησῃ στὴ βασίλισσα Ἐλισάβετ γιὰ νὰ χάριση τὴ ζωὴ στὸν ἀγαπημένο σας Βάλτερ...

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούση!...

Μερικὲς μέρες πέρασαν.

Στὸν πύργο τῆς Κομπιέννης — τὴ θερινὴ διαμονὴ τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας — κατὰ τὴν ὥρα τῶν βασιλικῶν ἀκροάσεων, οἱ αὐλικοὶ φαίνονται σάν νὰ περιμένουν κάποιον θλιβερό γεγονός...

Μέσα στὶς ἀπέραντες αἴθουσες μιλοῦν μὲ σιγανὴ φωνή...

«Ὀλων τὰ πρόσωπα εἶνε ἀνήσυχτα...

Ὁ βασιλεὺς εἶνε θαρεῖα ἄρρωστος!... Ὁ νεαρὸς μονάρχης τῆς Γαλλίας, Φραγκίσκος ΙΙ τῶν Βαλουᾶ, πεθαίνει...

Ὡστόσο ἡ σύζυγός του, ἡ γλυκεῖα βασίλισσα Μαρία Στούαρτ, πνίγοντας τὸν πόνο τῆς ψυχῆς της, εὐδόκισε νὰ δεχθῆ τὴν Μαρία ντ' Ἀθενέλ...

Ἐνα χλωμὸ χαμόγελο φαίνεται στὰ χεῖλη της, μόλις βλέπει τὴν Σκωτσέζα ἀρχόντισσα... τὴν συμπατριώτισσά της...

Μά ἀμέσως κατόπιν μιά ἔκφρασις μεγάλου πόνου ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο τὸ τόσο ὡραίο, τὸ τόσο σιγκινητικὸ αὐτῆς τῆς βασίλισσας τῶν δεκαοχτῶ χρόνων πού λατρεύει τὸν νεαρό κι' εὐγενικὸ της σύζυγο καὶ πού τὸ μέτωπό της φαίνεται κιόλας ἔτοιμο νὰ φορέση τὸν ἀκάνθινο στέφανο τοῦ μακροῦ καὶ τρομεροῦ μαρτυρίου, ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ διαμαντένιου στέμματος πού φορᾶει τώρα.

Ἄλλοίμονο!... Τὰ μάτια της, θωλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, δείχνουν καθαρὰ τὴν πάλη μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀπελπισίας πού γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ της αὐτὴ τὴν ὥρα πού ἐγκατέλειψε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ προσκέφαλο τοῦ ἐτοιμοθάνατου συζύγου της.

— Ὁ βασιλεὺς εἶνε καλύτερα! Ὁ βασιλεὺς θὰ ζῆσῃ! τῆς εἶπαν πρὸ ὀλίγου οἱ γιατροὶ πού περιποιοῦνται τὸν δυστυχισμένο ἡγεμόνα, τὸν ὁποῖο ὥστόσο τρώει ἡ τρομερὴ κι' ἀδυσώπητη φθίσις τῶν πνευμόνων.

Καὶ παίρνοντας κουράγιο γιὰ μιά στιγμὴ, θγῆκε ν' ἀκούση τὴν πυργοδέσποινα τοῦ Ἀθενέλ, ἡ ὁποία τῆς διηγῆται τίς τρομερὲς συμφορὲς πού τὴν χτύπησαν...

Ἡ Μαρία ἰκετεύει τὴν νεαρὴ βασίλισσα... ἐπικαλεῖται τὴν μεσολάβησί της γιὰ νὰ σώση ἐκεῖνον πού εἶνε ὅλη της ἡ ζωὴ... τὸν Βάλτερ της... Κι' ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴν διήγησι τοῦ ἴδιου της τοῦ μαρτυρίου, στὸ τέλος πέφτει γονατιστῆ, τραυλίζοντας:

— Συγχωρήστε με, μεγαλειοτάτη... Συγχωρήστε αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ πόνου μιάς δυστυχισμένης γυναίκας πού σὰς παρουσιάζω... Μά ὑπέφερα τόσο!... Κι' ὅλες μου ἡ ἐλπίδες βρίσκονται πειὰ στὴν καλωσύνη σας... Βασίλισσά μου, κυτ-

τάχτε τὰ δάκρυά μου... Θὰ εὐδοκήσετε νὰ πῆτε μιά λέξι ἐλπίδας στὴν ἀπαρηγόρητη σύζυγο;... Βασίλισσα δυνατὴ, εὐσπλαχνισθῆτε μιά δυστυχισμένη μητέρα...

Ἡ Μαρία Στούαρτ ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά.

— Σηκωθῆτε, κυρία! εἶπε μὲ τὴ γοητευτικὴ καὶ γεμάτη συμπόνοια φωνὴ της. Ἐκάνατε καλὰ πού σκεφθῆκατε νὰ ζητήσετε τὴν συνδρομὴ μου... Κόρη τῆς Σκωτίας κι' ἐγὼ διατήρησα μιά εὐλαβικὴ ἀνάμνησι γιὰ κάθε τί πού σχετίζεται μὲ τὴν πατρίδα μου!... Καί, ἀνάμεσα στὶς μεγάλες οἰκογένειες τῆς Σκωτίας, δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω οὔτε τοὺς Μελρόζ, τῶν ὁποίων εἶστε τὸ μαργαριτάρι, οὔτε τοὺς Ἀβενέλ, τῶν ὁποίων ὁ εὐγενικός σας σύζυγος εἶνε ὁ πιὸ λαμπρὸς θλαστός... Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ εἶστε βέβαιη ὅτι σὰς ἀγαπῶ κι' ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦμαι ὅλη τὴ δύναμι πού διαθέτω γιὰ νὰ σώσω τὸν μεγαλόψυχο Βάλτερ... Βρίσκομαι ἐπάνω στὸν θρόνο, καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀρνηθῆ στὴν βασιλικὴ τῆς ἐξαδέλφη τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας τὴ ζωὴ ἐνὸς μεγάλου ἱππότου...

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, γοητευμένη, ἐκστατικὴ, ἄκουγε τὶς κατηγορηματικὲς αὐτὲς ὑποσχέσεις καὶ ψιθυροὶ εὐχαριστίας ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη της χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ διατυπώσῃ τὴν χαρὰ πού πλημμύριζε τὴν πληγωμένη καρδιά της.

— Ναί! ἐξακολούθησε ἡ Μαρία Στούαρτ. Μπορεῖτε τώρα νὰ ξαναγυρίσετε χωρὶς κανένα φόβο γιὰ τὸν σύζυγό σας στ' ἀγαπημένα βουνά τῆς Σκωτίας μας... Ἡ σωτηρία τοῦ ἱππότου Βάλτερ ντ' Ἀβενέλ εἶνε καθῆκον ἱερὸ γιὰ μένα... κι' ἀπόψε κιόλας θὰ στείλω ἕκτακτο ἀγγελιαφόρο στὴν Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.

Μὰ ἔξαφνα ἡ νεαρὴ βασίλισσα στάθηκε κι' ἔγινε κατέχλωμη...

Ἐνας πένθιμος θόρυβος πλημμύριζε κι' ἀπλώνόταν σιγά-σιγά τὸν βασιλικὸ πύργο τῆς Κομπιένης.

Οἱ αὐλικοὶ, ξεχνώντας κάθε ἐθιμοτυπία, ἔμπαιναν κατὰ δεκάδες στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων. Δάκρυα φαινότουσαν στὰ μάτια ὄλων... Στεναγμοὶ ἀκουγότουσαν...

— Τί εἶνε;... Τί σημαίνουν αὐτά;... Κύριοι, τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Μαρία Στούαρτ, νοιώθοντας ἕνα τρομερὸ προαίσθημα νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά.

Ἐνας γηραιὸς Σκωτσέζος εὐπατρίδης γονάτισε τότε μπροστά της καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του, τῆς ἀπάντησε:

— Ἀλλοίμονο, Μεγαλειότητη!... Ὁ Βασιλεὺς...

— Ὁ βασιλεὺς!... τραύλισε ἡ Μαρία Στούαρτ. Τελειώστε, κύριε...

— Μολονότι κανένας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς δὲν προέβλεπε αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἐπιδείνωση, ἐξακολούθησε ὁ εὐπατρίδης, ἡ κατάσταση τοῦ βασιλέως χειροτέρευσε ἀπτόμα... Ἐπαθε... συγκοπή...

Ἡ Μαρία Στούαρτ δὲν ἄκουσε περισσότερο...

Σὰν τρελλὴ ὤρμησε πρὸς τὸν βασιλικὸ κοιτῶνα...

Οἱ γιατροὶ παραμέρισαν μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ πόνο...

Καί, στὸ κρεβάτι μὲ τοὺς ψηλοὺς στύλους, τὸ τοποθετημένο ἐπάνω σὲ θάβρο σὰν θρόνος, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Ιος τῆς παρουσιάστηκε πελιδνός, μὲ τὰ μάτια κλειστά, νεκρὸς πειά!...

Ἡ Μαρία Στούαρτ ρίχτηκε ἐπάνω του, πῆρε τὸ ὠραῖο του κεφάλι μέσα στὰ τρεμάμενα χεῖρα της καὶ ἀπόθεσε ἕνα φίλημα στὰ χεῖλη του, τὰ παγωμένα κιόλας.

— Φραγκίσκε! στέναξε. Φραγκίσκε μου... πολυαγαπημένε μου!... Ζύπνια!... Ἡ μικρούλα σου Μαρία εἶν' ἐδῶ!...

Ἡ δυστυχισμένη δὲν ἦταν πειὰ παρὰ μιά γυναίκα... Κι' ὁ συζυγικός της πόνος ξέσπασε σ' ἕνα σπαραχτικὸ στεναγμὸ...

Τέλος, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάστηκε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ, πού τὴν εἶχε ἀκολουθήσει, γονάτισε καί, μ' ἕναν ἀπέραντο σεβασμὸ, πῆρε μέσα στὰ χεῖρα της τὸ

ἀξιολάτρευτο κεφάλι τῆς δυστυχισμένης βασίλισσας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας.

— Χαῖρε, σύντομη χαρὰ μου! ψιθύρισε. Μὰ κι' ἐσύ, φτωχὴ μου βασίλισσα, πληγώθηκες θανάσιμα... ὦ! εἶμαι καταραμένη, ἀφοῦ σέρνω ξοπίσω μου τὴν δυστυχία!...

Ὁ μέγας τελετάρχης τῆς Αὐλῆς πλησίασε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὴ βασιλικὴ κλίνη.

Ἀνέθηκε στὸ θάβρο της, κύτταξε μιά στιγμὴ τὸν νεκρὸ βασιλέα κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τοὺς αὐλικούς πού εἶχαν γονατίσει, φώναξε μὲ φωνὴ βαρεῖα κι' ἐπίσημη:

— Κύριοι! Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε!

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! ἀπάντησαν οἱ εὐπατρίδαι.

XIV

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ἄς ἀφήσουμε τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκηνὲς γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω, τὴ στιγμὴ πού, ὕστερα ἀπ' τὴν ὑστερόβουλη συμβουλή τοῦ αἵματοβαμμένου πανδοχέως Τζῶν Ρόμπυ, οἱ πολεμιστὰι τοῦ γενναίου Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ μετέφεραν τὸν πληγωμένο ἀρχηγό τους στὸ γειτονικὸ μοναστήρι.

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, μετὰ τὸν ἔσπερινό, οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ εἶχαν συγκεντρωθῆ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ ἡγουμένου τους γιὰ νὰ σκεφθοῦν τί μέτρα ἀμύνης ἔπρεπε νὰ λάβουν ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ Κρίστι, ὁ ὁποῖος τολμοῦσε συχνὰ νὰ τοὺς ζητᾷ λύτρα, γιὰ νὰ τοὺς ἀφήνῃ νὰ κινουῦνται ἐλεύθερα στὰ περὶχωρα.

Καθένας ἔδινε τὴ γνώμη του σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του. Ἄλλοι συνιστοῦσαν σύνεσι καὶ ἄλλοι πόλεμο κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ἀβενέλ.

Ὁ μοναχὸς κωδωνοκρούστης εἶπε σὲ μιά στιγμὴ ὀρθά-κοφτά:

— Πρέπει νὰ συλλάβουμε αὐτὸν τὸν καταραμένο πολέμαρχο καὶ νὰ τὸν θάλομε νηστεία μὲ ψωμί καὶ νερὸ ἐπὶ ἕναν αἰῶνα!

— Ἀδελφὲ Ἰάκωβε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἡγούμενος, ξεχνᾷς πὼς εἶνε, ἂν ὄχι ἀδύνατον, ἀλλὰ πολὺ δύσκολο νὰ συλλάβουμε τὸν ἄγριον αὐτὸν πολεμιστή;

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, ἕνας πελώριος καὶ τετράπαχος μοναχὸς, ἐτοιμαζόμενος νὰ διαμαρτυρηθῆ, ὅταν ἔξαφνα δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς μονῆς, ἔκαναν τοὺς καλογέρους ν' ἀναπηδήσουν στὰ στασίδια τους.

— Ποιὸς ἰσχυρὸς νὰ χτυπᾷ τέτοια ὦρα; ρώτησε ὁ ἡγούμενος χλωμιάζοντας. Θεὲ μου!... Παραβιάζουν τὴν πόρτα. Ἀδελφὲ Ἰάκωβε, πῆγαινε λοιπὸν νὰ δῆς!

Μὰ ὁ πελώριος μοναχὸς, πού προηγουμένως ἔκανε τὸν τολμηρὸ, εἶχε τρυπῶσει πίσω ἀπὸ τὸ στασίδι του μόλις ἄκουσε τὰ πρῶτα χτυπήματα. Καί μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε, τραύλισε:

— Ἐγὼ;... Ἐγὼ;... Μά...

— Ναί, ἐσύ! Βιάσου!... Ἀλλοιῶς οἱ καταραμένοι ποὺ χτυπᾶνε θὰ τὰ γκρεμίσουν ὅλα...

Ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος τράβηξε τρέμοντας πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὅταν ἔφτασε μπρὸς στὴ μεγάλη πύλη, ξαναβρῆκε κάπως τὸ θάρρος του, βλέποντας τὸν ἀδελφὸ-θυρωρὸ, τὸν ἀδελφὸ-ἀποθηκάριο καὶ μερικοὺς ἄλλους καλογέρους νὰ συσκέπτονται συγκεντρωμένοι ἐκεῖ.

— Νὰ μὴν ἀνοίξουμε! φώναξε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος. Ἄνθρωποι πού χτυπᾶν ἔτσι, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἀμαρτωλοὶ, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία θὰ βεβηλώσῃ τὸ ἅγιο αὐτὸ μέρος...

Ὅλοι ἐπιδοκίμασαν τὰ λόγια του...

Ὁ Φραγκίσκος Β'

(Παλιὰ γκραβίρ)

Μὰ ἀπ' ἔξω τὰ χτυπήματα, γινόντουσαν ὄλοενα καὶ πιὸ δυνατὰ καὶ συνοδεούντουσαν τώρα ἀπὸ τρομερὲς θλαστή-
μιες...

Ξαφνικά, ὅμως, ὄλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἔπαψε ὡς διὰ μα-
γείας.

Ὁ ἀδελφὸς-ἀποθηκάριος ποὺ ἦταν πιωμένος, τόλμησε
τότε νὰ χωσῆ τὴ μύτη του στὸ φεγγίτη τῆς πόρτας.

— Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἄς μᾶς βοηθήσῃ! φώναξε κάνοντας
πίσω τρομαγμένος. Εἶνε οἱ σύντροφοι τοῦ Κρίστι!... Τί θέ-
λουν πάλι ἀπὸ μᾶς... Βαστάτε καλά, σεῖς οἱ ἄλλοι!... Ἐγώ
παῶ νὰ κλείσω τὰ ὑπόγεια κελλάρια μου.

— Ἐρχομαι κι' ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω! φώναξε ὁ ἀδελφὸς
Ἰάκωβος περίτρομος.

— Κανέναν νὰ μὴ κουνηθῇ! ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή
ἢ ὠργισμένη φωνὴ τοῦ ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει μόνος
του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν αἰτία ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύ-
βου.

Καθὼς δὲν ἄκουγαν πειὰ τίποτε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς
πόρτας, οἱ μοναχοὶ ὑπάκουσαν.

Κατόπιν, ὁ ἡγούμενος πῆγε κι' αὐτὸς καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ
φεγγίτη.

— Παναγία Παρθένο, λυπήσου μας! ψιθύρισε ἀμέσως.
Αὐτοὶ οἱ δαίμονες ξερρίζωσαν μιὰ ἰτιά. Τὴν σέρνουν ὡς ἐδῶ..

Θέλουν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν γιὰ
καταπέλτη στὴν πόρτα... Ἀνοίξτε
γρήγορα!... Ἀλλοιῶς οἱ καταραμέ-
νοι θὰ μᾶς σφάξουν ὅλους καὶ θὰ
βάλουν φωτιά στὸ μοναστήρι!...

Τρέμοντας σύγκορμος, ὁ ἀδελφὸς-
θυρωρὸς ἔσπευσε νὰ χῶσῃ ἕνα τερά-
στιο κλειδί στὴν κλειδωνιά. Μὰ ὁ φό-
βος του τὸν ἔκανε ν' ἀργῆ κι' εἶτσι
οἱ πολεμιστὰὶ πρόφτασαν νὰ καταφέ-
ρουν τὸ πρῶτο τους χτύπημα ἐναντίον
τῆς πόρτας. Συγχρόνως, ἡ κραυγὴς
ξανάρχισαν...

Τὸ πρῶτο ὅμως αὐτὸ χτύπημα συ-
νέπεσε μὲ τὴ στιγμή ποὺ ὁ θυρωρὸς
εἶχε κατορθώσει νὰ μισανοίξῃ τὴν
πόρτα. Ἐτσι τὰ φύλλα τῆς ἀνοίξαν
μόνα τους μὲ μιὰ ὀρμὴ καὶ μιὰ δύ-
ναμι, ὥστε ἀναποδογύρισαν τὸ θυρω-
ρό. Αὐτὸς, πέφτοντας, ἔρριξε κάτω
τὸν ἡγούμενο ποὺ θρισκόταν πίσω
του. Ὁ ἡγούμενος παρέσυρε στὴν
πιτῶνι του τὸν ἀδελφὸ Ἰάκωβο, ὁ ὁ-
ποῖος, καθὼς γαντζώθηκε ἀπὸ τὸν
διπλανὸ του καλόγερο, κατρακύλησε
κι' αὐτός.

Οἱ Σκωτσέζοι ποὺ ὤρμησαν μέσα
μανιασμένοι, στάθηκαν καθὼς εἶδαν
ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλογέρους ποὺ
εἶχαν σωριαστῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ
προσπαθοῦσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπάνω,
βαρειαναστενάζοντας.

Ξέσπασαν τότε σ' ἀσυγκράτητα γέ-
λια, ποὺ συμπλήρωσαν τὸ φόβο τῶν
καλογέρων, τῶν ἀδυνάτων θυμάτων
τους! Μὰ, καθὼς ἀντίκρυσαν τὸ φο-
ρεῖο μὲ τὸν πληγωμένο ἀρχηγό τους,
τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀποθέσει σὲ μιὰ γωνιά, σώπιασαν ἀμέσως.

— Μὰ τὸν Ἅγιο Πατρίκιο! φώναξε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ἐτσι
λοιπὸν, ἀξιοὶ καλόγεροι τοῦ διαβόλου, δέχεστε ἕναν πλη-
γωμένο; Εἴσατε Χριστιανοὶ ἢ Τοῦρκοι!... Αἷμα καὶ φωτιά!...
Θὰ μᾶς πληρώσετε ἀκριβὰ τὴν ἀντίστασί σας!...

Οἱ πολεμιστὰὶ τοῦ Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ προχώρησαν ἀπει-
λητικοί, θρίζοντας καὶ θλαστημώντας... Νέος πανικὸς ἀπλώ-
θηκε στοὺς καλογέρους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ἄλλοι τὸ ἔβγαλαν
στὰ πόδια κι' ἄλλοι ἔπεσαν κάτω γονατιστοί.

Μονάχα ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ ἐν τῷ μεταξύ,
διατήρησε κάπως τὴν ψυχραιμία του.

— Σταθῆτε! φώναξε. Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς καταραστῶ ὡς
τὴν τρίτη γενεά σας!... Ἄν ἔχετε πληγωμένο μαζύ σας,
ἀναλαμβάνω νὰ τὸν περιποιηθῶ!

Ὁ ἀρχηγὸς μας εἶνε πληγωμένος! φώναξαν οἱ πολεμι-
σταί.

— Κατάρρα! ψιθύρισε σιγὰ ὁ ἡγούμενος. Πρέπει λοιπὸν νὰ
σώσω τὸν Κρίστι ντὲ Κλάινθιλ;

— Διστάζεις; ρώτησε ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι, κάνον-
τας μιὰ ἀπειλητικὴ χειρονομία.

— Ὁχι! Δὲν διστάζω πειὰ! ἀπάντησεν ὁ ἀββάς. Ὁ Ἅ-
γιος Ἰωσήφ μ' ἐμπνέει! Ἀκούστε ὅλοι, τέκνα μου!

Ὁ ἡγούμενος ἤξερε πόσο ἦταν ἀπλοϊκὴ ἢ καρδιά καὶ τὸ

πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀγρίων πολεμιστῶν.

Ἦξερε πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ τοὺς συγκινήσῃ μὲ μιὰ
προσποικτικὴ μεγαλοφυχία.

— Ὁ Κρίστι μου ἔκανε μεγάλα κακά! ἔξακολούθησε. Ὑ-
ποχρέωσε τὸ φτωχικὸ μας μοναστήρι νὰ τοῦ προμηθεύῃ διὰ
τῆς θίας ἀρνιά, χοίρους καὶ πουλερικά!... Μὰ θέλω νὰ τὰ
ξεχάσω ὅλα!... Θὰ χρησιμοποιήσω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ
τὸν κάνω καλά... Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ... Πρέπει ὅμως
μονάχα αὐτὸς νὰ μπῆ στὸ μοναστήρι... Ἀποσυρθῆτε ὅλοι
σας!... Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο, ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ σώσω τὴ
ζωή!...

— Ἀναλαμβάνεις νὰ τοῦ σώσης τὴ ζωή; ρώτησε δύσπι-
στα ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Κρίστι. Μεγάλο λόγο εἶπες, κύρ ἡ-
γούμενε! Ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει ἀγγιχτῆ ἀπὸ τὸν Μαῦρο Ἀν-
θρωπο...

— Τὸ ἀναλαμβάνω! βεβαίωσε ὁ ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ἐν
τῷ μεταξύ εἶχε ρίξει μιὰ ματιά στὶς πληγὲς τοῦ Κρίστι. Ἄν
ὁ Μαῦρος Ἀνθρωπος τὸν ἀγγίξει, θὰ τὸν ἐξορκίσω!...

Οἱ πολεμιστὰὶ τοῦ Ἀβενὲλ συμβουλευτήκαν ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα... Ἡ στάσις τοῦ ἡγουμένου τοὺς ἐνέ-
πνεε ἐμπιστοσύνη...

Καὶ δέχτηκαν...

Ὅλοι ἀπ' αὐτοὺς τὸ

χέρι τους πάνω ἀπ' τὸν ἀρχηγό τους,
οεῖχοντας ἔτσι τὴν ἐλπίδα τους, καὶ,
ξανανεβαίνοντας στ' ἄλογά τους, ἐ-
πῆραν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς
τὸν πύργο τοῦ Γκλήντιργκ.

Ὅταν οἱ πολεμιστὰὶ ἀπομακρύν-
θηκαν, οἱ καλόγεροι ἄρπαξον τὸ φο-
ρεῖο καὶ μετέφεραν τὸν Κρίστι ντὲ
Κλάινθιλ σ' ἕνα κελλι, ὅπου, ἀμέσως
ὁ ἡγούμενος, ἔπλυνε κι' ἐπέδεσε τὸ
τραῦμα του.

Ἐπειτα ἀνέθεσε στὸν ἀδελφὸ Ἰά-
κωβο—παρ' ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις ποὺ
διατύπωσε ἐκεῖνος—ν' ἀγρυπνῆ κον-
τὰ στὸν πληγωμένο, νὰ τοῦ δίνη νὰ
πίνη καὶ νὰ τὸν προσέχη.

Ἀφοῦ τὰ ἔκανε ὅλ' αὐτὰ, ὁ ἡγού-
μενος συγκέντρωσε γύρω του μερι-
κοὺς ἀπ' τοὺς πιὸ ἐξυπνοὺς μονα-
χοὺς καὶ τοὺς ἐξέθεσε τὸ σχέδιό
του:

— Τὸν κρατᾶμε ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ
ληστή!... Δὲν πρέπει πειὰ νὰ τὸν ἀ-
φήσουμε... Δὲν ἀρέσει βέβαια στὸ
Θεὸ τὸ ὅτι θὰ παραβῶ τὸν ὄρο μου.
Μὰ στὸ κάτω-κάτω, τί ὠρκίστηκα;
Ὅτι θὰ τὸν θεραπεύσω, αὐτὸ εἶνε
ὄλο... Καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω... Μὰ
ἂν τὸν κρατήσουμε ἐδῶ... Κι' αὐτὸ θὰ
εἶνε ἕνα ἔργο θεάρεστο, γιὰ τὴν ψυ-
χὴ του, ἀφοῦ σώσα-
με τὸ σῶμα του... Ἄν οἱ ἄνθρωποι
τοῦ ἔρθουν νὰ τὸν ζητήσουν, θὰ τοὺς
ποῦμε ὅτι θέλησε νὰ φύγῃ... κι' ἐ-
φυγε!...

Οἱ ἄλλοι καλόγεροι ἐπεδοκίμασαν
ὁμοφώνως τὰ λόγια του. Καὶ συμφῶ-
νησαν νὰ κανονίσουν τὰ πράγματα ἔ-
τσι,

ὥστε ὁ ἀδάμαστος Κρίστι νὰ μὴ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ξε-
φύγῃ ἀπὸ τὸ μοναστήρι, τὸ ὁποῖο τόσες φορές εἶχε ληστέ-
ψει...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Κρίστι μὲ τὶς κομπρέσες ποὺ κατὰ σύ-
στασιν τοῦ ἡγουμένου, τοῦ ἔβαζε ὁ ἀδελφὸς Ἰάκωβος, δὲν
ἀργήσε νὰ συνέλθῃ.

Ἐρριξε ἕνα ξαφνιασμένο βλέμμα στὸ κελλι ὅπου θρισκό-
ταν, ἀπλώσε τὰ χέρια του, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ, ἔβηξε δυ-
νατὰ καὶ ψιθύρισε στὸ τέλος:

— Ὁραῖα!... Τὸ τομάρι μου εἶνε γερό!... Μόνον νοιώθω
κάτι στὸν ὄμο καὶ στὸ κεφάλι μου... Δὲν εἶνε τίποτε!...
Γραντζουνιές... Ἐμπρός, χόπ!... Ἀπάνω...

Μὰ ἐξανάπεσε λαχανιασμένος.

— Μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους, εἶμαι πιὸ σοβαρὰ πληγωμέ-
νος ἀπ' ὅ,τι περίμενα!... Ὁ θλάκας, ἐγώ!... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ
γκρεμιστῶ ἀπ' τὰ λόγια μου!... Κατάρρα καὶ φωτιά!... Ὡ! καὶ
νὰ εἶχα στὰ χέρια μου αὐτὸν ποὺ μοῦρριξε... Μὰ θάρθη κι'
αὐτουνοῦ ἢ ὠρα του!... Ὑπομονή! Μὰ, Θεέ μου, τί ἀπό-
γινε ὁ μικρὸς μου μαθητῆς, ὁ ὠραῖος μου Ἰουλιανὸς; Χω-
ρὶς ἄλλο θὰ τὸν πῆραν οἱ πολεμιστὰὶ μου καὶ θὰ θρῖσκεται
τώρα στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του... Μὰ ἐγὼ ποὺ θρῖ-
σκομαι;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ βλέμματα τοῦ πολεμάρχου ἔπεσαν

Ἡ Μαρία Στούαρτ

στον αδελφό 'Ιάκωβο, πού περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός απ' τὸ φόβο του, μурμουρίζε μιὰ προσευχή καὶ σταυροκοπιόταν.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ παληόμουτρο; ἔκανε ὁ Κρίστι τεντώνοντας τὰ μάτια του. Σάν θώϊδι ἀπὸ τὰ λειθάδια μας μοῦ φαίνεται.

— 'Ἰησοῦ Χριστέ! τραύλισε ὁ μοναχὸς, προσβεβλημένος ἀπ' αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμό.

— "Α! ὄχι... ἐξακολούθησε ὁ Κρίστι. Εἶν' ἕνας καλόγερος. Βρίσκομαι λοιπὸν στὴν κατοικία τοῦ Σατανᾶ....

— Κύριε καπετάνιε, τόλμησε νὰ πῆ ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος, εἶσατε στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου 'Ἰωσήφ.

— Ὁ Κρίστι ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Ἡ φάρσα εἶν' ὠμορφη! εἶπε. "Ε λοιπὸν, ἔστω! "Ἄκου, καλόγερε... Δόσε μου νὰ πιῶ... "Ἐχω τὴν κόλασι μὲ ὄλες τὶς φωτιές στὸ λαρύγγι μου... Νὰ πιῶ, σοῦ εἶπα, γιατί μὰ τὸ Σατανᾶ....

— Νά!... Εἶν' ἕνα πιοτὸ πού ὁ σεβασμιώτατος ἡγούμενός μας ἔφτιαξε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς.

Ὁ πολεμιστὴς μούσκεψε τὰ χεῖλη του στὴν κούπα πού ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος τοῦ παρουσίασε τρέμοντας σύγκορμος. Μὰ ἀμέσως τὴν πέταξε μακριὰ καὶ τὴν ἔκανε κομμάτια, ἐνῶ ὁ μοναχὸς, τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο του, εἶχε μαζευτῆ σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κελλιού.

— Πούφ! φώναξε ὁ Κρίστι. Τί ἀηδία αὐτὸ τὸ φάρμακο! Κρασί!... Θέλω κρασί!... Ἀληθινὸ κρασί, βρωμοκαλόγερε!...

Ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τ' ναφέρῃ ὄλ' αὐτὰ στὸν ἡγούμενο. Πρὸς μεγάλη του δὲ ἔκπληξι, ἐκεῖνος τὸν διέταξε νὰ δώσῃ στὸν Κρίστι ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε.

Ἔτσι σὲ λίγο ξαναπαρουσιάστηκε στὸ κελλί τοῦ Κρίστι φορτωμένος μπουτίλλιες. Τώρα ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος εἶχε κάνει κουράγιο. Κάθησε κοντὰ στὸν καπετάνιο καὶ τὴ στιγμή πού ἐκεῖνος γέμιζε ἕνα πελώριο κύπελλο, ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος ἐπρότεινε γελώντας ἐν' ἄλλο κύπελλο πού εἶχε φέρει μαζί του καὶ εἶπε:

— Τὸ νὰ πίνῃ κανένας μόνος φέρνει δύστυχία!... Στὴν υγεία σας!...

Φαίνεται πὼς ὁ Κρίστι φάνηκε πολὺ γενναϊόδωρος στὸ κρασί. Γιατί δυὸ ὧρες κατόπιν, τὰ χαράματα, τὴν ὥρα πού ἔπρεπε νὰ σημάνῃ ὁ ὄρθρος, ἡ καμπάνα τοῦ μοναστηρίου, ἔμεινε βουβή... Ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος ὁ κωδωνοκρούστης, ροχάλιζε μακαρίως!...

Τὸ σκάνδαλο ἦταν μεγάλο γιὰ τὸ μοναστήρι κι' ὁ ἡγούμενος ἀποφάσισε νὰ στείλῃ ἕναν ἄλλο καλόγερο κόντὰ στὸν πληγωμένο.

Μὰ ὁ Κρίστι κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ὄργη κι' ἔδιωξε ὄλους τοὺς καλόγερους πού τοῦ ἔστειλαν, ὡς ὅτου ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ ξαναστείλουν τὸν καλὸ ἀδελφὸ 'Ιάκωβο.

Ἀπὸ τότε, ἡ ζωὴ ἔγινε ἀφορητὴ στὸ μοναστήρι. Ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ πληγωμένου ἀντηχοῦσαν θακκικὰ τραγούδια καὶ, σὲ κάθε στιγμή, ὁ ἡγούμενος καλοῦσε τοὺς δυστυχισμένους μοναχοὺς στὸ παρεκκλήσιο γιὰ νὰ κάνουν μετάνοιες καὶ νὰ ἐξαγνίσουν τὸν ἅγιο αὐτὸν τόπο πού τὸν ἐθεβήλωνε αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Κρίστι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἡγούμενος εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέα του νὰ κρατήσῃ τὸν πολέμαρχο αἰχμάλωτο.

Ἔβλεπε πὼς ὁ Κρίστι ἄρρωστος, πληγωμένος, κατάκοιτος, ἀνάγκασε καὶ τοὺς πιὸ γενναίους ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τί θὰ γινόταν λοιπὸν ὅταν θὰ θεραπευόταν;

Ἐνα θράδῦ ὁ Κρίστι κατάλαβε πὼς ὄλες του ἡ δυνάμεις εἶχαν ἐπανέλθει. Μονάχα ὁ ὄμμος του τοῦ πονοῦσε ἀκόμα. Μὰ

βιάζοταν νὰ βγῆ ἔξω, νὰ τρέξῃ στὸ πανδοχεῖο τοῦ Τζὼν Ρόμπυ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ ἐκεῖνον πού εἶχε πυροβολήσει ἐναντίον του.

Σηκώθηκε ὄρθιος, τέντωσε τὰ μέλη του, καὶ παρ' ὄλους τοὺς πόνους πού ἔνοιωθε, μπορούσε νὰ καθαλλῆσῃ. Διέταξε λοιπὸν νὰ τοῦ πᾶνε στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηρίου τὸ ἄλογό του, πού οἱ σύντροφοί του φεύγοντας τοῦ τὸ εἶχαν ἀφήσει στὸ μοναστήρι.

Ἐπειτα εἶπε καὶ τοῦ σερβίρισαν ἕνα πλούσιο γεῦμα πού τοῦ ξανάδωσε ὄλες του τὶς δυνάμεις.

— Γεῖά σου, μάστορ ἡγούμενε! φώναξε τότε στὸν ἀββά. Τὰ κρασιά σου εἶνε καλὰ, τὰ πουλερικά σου τρυφερά. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν φιλοξενία σας καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ κάνω συχνές ἐπισκέψεις γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

— Μὴν κάνετε αὐτὸν τὸν κόπο, ἀφέντη Κρίστι....

— Νά! Νά!... Θὰ ξανάρθω!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστος!....

Ὁ ἀββάς ἔσκυψε καρτερικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε ἀπὸ μέσα του:

— Θεέ μου, γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου... Ἀπομάκρυνε ὁμῶς αὐτὴ τὴν πληγὴ ἀπὸ τὸν Οἶκον τῶν ταπεινῶν Σου δούλων, ἀπὸ τὸν Οἶκον Σου, Κύριε...

Ὁ καπετάνιος ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του μ' εὐκολία κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἀπομακρυνόταν καλπάζοντας.

Οἱ μοναχοὶ ἔβγαλαν τότε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Μὰ μόλις ὁ Κρίστι προσπέρασε τὴν πόρτα τοῦ μοναστηρίου, ὁ ἡγούμενος ἐκάλεσε τὸν ἀδελφὸ 'Ιάκωβο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῆδηξε ἀμέσως στὴ φοράδα σου πού ἔβαλαν καὶ τὴν ἔξεψαν συγχρόνως μὲ τὸ ἄλογο τοῦ καταραμένου αὐτοῦ ληστοῦ... Νὰ τὸν πάρῃς ἔσπίσω... Ἄν σὲ δῆ, δὲν θὰ τὸν θάλης σὲ ὑποψίες, ἀφοῦ ἐσένα μόνον ἀνεχόταν δίπλα του... Νὰ δῆς πού πάει...

Παρ' ὄλο τὸν τρόμο του — γιατί ὁ Κρίστι θὰ τὸν σκότωνε ἀσφαλῶς ἂν τὸν ἐπιανε νὰ τὸν κατασκοπεύῃ, ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος, θέλοντας καὶ μὴ, καθάλλησε τὴ φοράδα του καὶ ξαπολύθηκε πίσω ἀπὸ τὸν τρομερὸ Κρίστι.

XV

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΥ
ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος ἦταν μεθυσμένος ὅταν ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὸν Κρίστι κ' οἱ καπνοὶ τῆς μέθης τοῦ ἔδιναν λίγο κουράγιο.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς κ' ἡ ἐξοχὴ γαλήνια. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε σ' ὄλη του τὴ λάμψη.

Ὁ μοναχὸς χτυποῦσε τὴ φοράδα του μ' ἕνα μικρὸ ραβδί κι' ἄφηνε μεγαλοπρεπῶς νὰ κρέμονται τὰ ποδιάρια του πού ἄγγιζαν σχεδὸν τὸ ἔδαφος.

Ἀπὸ μακριὰ, ἔβλεπε τὴν ψηλὴ σιλουέττα τοῦ καπετάνιου πού χανόταν πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ μύλου. Κι' ὁ ἀδελφὸς 'Ιάκωβος πῆρε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο τοῦ μύλου, ὅπου ἔφτασε ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἀφοῦ θάδισε ὅσο μπορούσε πιὸ ἄργά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Κρίστι.

Ἡ ἐλπίδα του ὁμῶς αὐτὴ διαψεύτηκε.

Ὁ μύλος πού γιὰ τὴν ὠμορφη τοποθεσία του, γιὰ τὴ δροσιά τοῦ τοπίου καὶ γιὰ τὴ χάρι τῆς μυλωνοῦς του, λέγονταν στὰ περίχωρα ὁ "Ὁμορφος Μύλος, θρισκόταν ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο τοῦ Τζὼν Ρόμπυ, στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, σὲ σκωτσέζικο ἔδαφος.

Ὅσο τὸ μέρος ἦταν πένθιμο καὶ θλιβερὸ στὴν ἀγγλικὴ ὄχθη, ὅπου ἦταν τὸ πανδοχεῖο, τόσο τὸ τοπίο ἦταν γλυκὸ καὶ γοητευτικὸ γύρω ἀπ' τὸ μύλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐνα σπάνιο πορτραῖτο τοῦ Φραγκίσκου Β', συζύγου τῆς Μαρίας Στούαρτ.